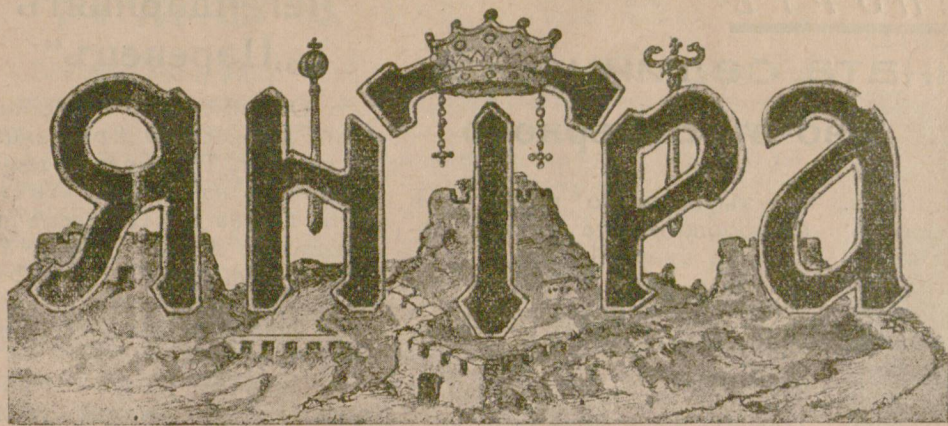
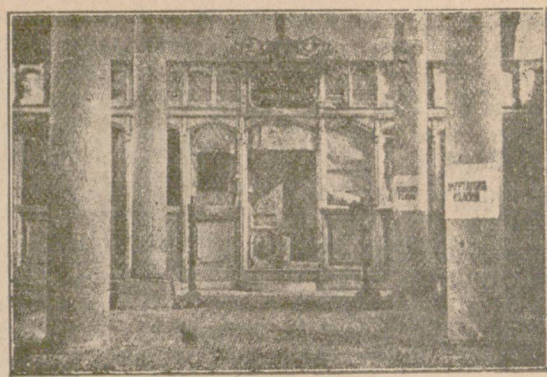

В. „ЯНТРА“
излиза всъка седмица.
Издание гарантирано.
Годишен абонам. 60 л.
ПРИЕМАТЪ СЕ ВСЪКАКЪВЪ
ВИДЪ ОБЯВЛЕНИЯ
в начални—40; некролози
—50; малки обявления 10
и 20 официални—1 лв.
на дума: търговски— по
споразумение.
Отнасяйте се за всичко
до редакцията—
книжарница „Отец Паисий“

СЕДМИЧНИКЪ за култура и просвѣта.

Излиза съ съдействието на Дома за изкуство и просвѣта.

Редакторъ отговорникъ
СТ. П. РАЛЕВСКИ

ТЕЛЕФОНЪ № 93.

Урежда
РЕДАКЦ. КОМИТЕТЪ

Днешниятъ празникъ.

Веднага следъ освобождението на България чувството за признателност към заслужилите борци за нейната свобода почна да се проявява де по-силно, де по-слабо. Търново първо се сети за трагично загиналите борци отъ Горно-Орховската, Бълочерковската и двете Габровски чети, овиснали на вжзето следъ неравна борба съ въковния подтисникъ и палачъ. На мястото на бесилките и на мястото на тяхните безкръстни гробове то издигна два паметника и създаде обичая ежегодно, въ първата седмица на юний, въ сжбота и недѣля да се отслужва панихида и молебень за успокоение на тяхните души и за назидание на младото поколение.

Въ подвижитъ на Пановчето, Бача Кира и на Цанка Дюстабановъ то намира нравствената опора за беззаветно и доблестно служене на народа и заветътъ имъ живѣе въ душитъ на неговитъ граждани.

Не само това — тоя заветъ е миналъ вече границитъ на Търново и цяла България вече го знае. Тя идва да се прекланя въ Търново и ние сме

свидетели на умилни прояви на признателност и почитъ къмъ великитъ ѝ синове. Гостуващи групи на ученици, туристи, съборяни отъ разни сдружения, дружества, чети и съюзи винаги отдѣлятъ време за поклонение предъ паметницитъ и да положатъ вънецъ на почитъта.

Всѣки търновецъ съзнава значението на тия паметници и величието на образитъ на борцитъ и на тия дни на поклонение придава особна тържественост. Дружеството на запаснитъ подофицери и дружество „Радост“ — едното изрицъ на привързаност на животъ и смъртъ къмъ земята, която ни е родила, и другото на чадолубие, учение и благочестие подържатъ култа къмъ героичното, възвишеното, като сж избрали тоя день за показъ на своитъ добродетели и сила.

Ние желаемъ тоя празникъ да стане най-светъ за търновци и въ паметницитъ да виждатъ нравствения ликъ, отъ който не трѣбва да се отклоняватъ като истински българи.

„ЯНТРА“

НАШЪ БЕЛЕННИКЪ

Пжтека, която вони.

Отъ нѣколко време се работи пжтеката, която води отъ моста за гара Трапезица по склона на Патерника и извежда на площадъ Асенъ I за Царевецъ. Колкото удобна за пешеходеца да е, тя не му разкрива никакви прелести на града и само дразни обонянието съ изпаренията на вони. По нея не бива да се позволява минаването, докато не се направятъ отводни канали за помитъ, не се поставятъ парпети откъмъ рѣката и подновенъ зидъ отъ суха зидария откъмъ скалата.

За алейнитъ дръвчета по улицитъ

Драго ти е да гледашъ какъ много отъ търнов. улици ще се превърнатъ следъ време въ красиви булеварди отъ липи и тополи. Дългъ е на всѣки стопанинъ на къща въ такава улица да се грижи ка-

то за очитъ си за посаденитъ отъ общината украсни и провѣтрители дръвчета. Ние сме виждали стопани, които въ зори ставатъ и поливатъ дръвчетата предъ тяхната къща. Похваляваме ги.

За статистиката въ града ни

Преди 35 години, когато за пръвъ пжтъ излиза В.-Търновски общински вестникъ, търновското гражданство редовно е осведомявано за движението на населението му — раждания и умираия — и за болеститъ, които сж върлували презъ седмицата. Тази рубрика днесъ е заличена отъ търновскитъ вестници и статистическото бюро при общината не си дава трудъ да запознава гражданството съ тия толкова важни сведения за живота на града.

Нека се поднови тази практика.

ЯНТРА

Рѣката, съ която е свързано съществуването на старопрестолния градъ В.-Търново, която съ своитъ дивни проломи и завои много допринася за издигането му въ градъ съ единствено и осокено романтично разположение въ цяла Европа и да се слави като царица на градоветъ ни е скъпа и мила.

Обърнемъ ли, обаче внимателно погледъ на бреговетъ ѝ, неминуемо ще констатираме, че изключая незначителна облагородена частъ около моста въ турската махала, останалото въ най-примитивно състояние. Тѣ сж отрупани съ замърсявания, било отъ изтичащи се канали или многобройни, безразборно изхвърлени боклуци. Последнитъ издаватъ отвратителна миризма на гниене и, особено, частъта (Патерника) около пжтеката за спирка „Трапезица“, е най-неприятна зона при навлизането въ града на многобройнитъ пжтници—ежедневни посетители на старата столица.

Когато се запитатъ посетители, които не сж дохождали редъ години, не намиратъ ли, че града ни е станалъ по-благоустроенъ, по-чистъ, по-приветливъ и, че желаемъ повече хора да го посещаватъ, като единъ доста интересенъ и отъ най-важно историческо за насъ българитъ значение градъ, ни се отговаря:

— „Може би, но все пакъ като се идва за града, отъ доста далечно разстояние се усѣща възнатата специфична за Търново миризма.“

Не остава друго, освенъ да пожелаемъ, щото и брѣговетъ на красящата града ни рѣка, да бждатъ почетеи съ почистване и облагородяване. То ще бжде само отъ полза за повдиане реномето на обичания отъ всички ни градъ.

Verbulo.

В.-ТЪРНОВО признато за лѣтовище

Въ последната двойна книжка (май и юний т. г.) на „Медико педагогическо списание“, посвѣтено изцѣло на „Живота на открито“ у децата, единъ пасажъ отъ статията на Д-ръ Малеевъ, известенъ нашъ детски лѣкаръ, подъ надсловъ: „Слънце, животъ и здраве“ — гласи:

„Нашитъ най-добри слънчеви станции. вънъ отъ морето, сж: за пролѣтния сезонъ: Чепино, Хисаръ, Ст. Загора, Сливенъ, Хасковски бани. За лѣтния сезонъ: Сапарево, Златни мостове (Витоша), Горн баня, Вършецъ, манастиритъ около

На 12 януарий се празнува паметъта му заедно съ тая на неговия баща подобниъ Симеонъ.

Св. Сава е билъ първия архиепископъ и учителъ на сръбския народъ. Много негови ученици, съ които е живѣлъ, сж описали житието му.

Иеромонахъ Домениянъ, ученикъ на св. Сава, игуменъ на хиландарски манастиръ, пише въ Предисловіе свое къ жизнеписаніе на своя учителъ, съставено въ 1264 год.

„Великий жупанъ, самодержецъ сръбски Нѣманъ Стефанъ, владичествовалъ на цялата земя Сръбска, Далмация, Славония.

Съпругата му Ана била дъщеря на грѣцкия императоръ Романъ, Тя въ нищо не е отстъпвала добродетелта на мжжа си.

Тѣхното чело, името на което било Растко (Ростиславъ) се родило на 1169 г. Въ тази сжщата година стжпи въ владение на Русия обителъта „св. Пантелемонъ“ въ Св. Гора, въ която св. Сава приелъ иноческо пострижение. Това съвпадение било знаменително.

Когато Растко билъ на 15 години, неговиятъ баща му отдѣлил областъ въ държавата си, но Растко още отъ малкъ четѣлъ свещени книги.

На 18 години Растко отишелъ въ Св. Гора. Мирското му име се промѣнило на св. Сава, който прославилъ сръбската земя.

Скоро се разнесла мълвата, че сина на сръбския самодержецъ оставилъ царството и възлюбилъ Бога. Отъ тукъ се започва дългата история на св. Сава, но ние нѣма да се разпростираме.

Въ 1190 година св. Сава, архиепископъ сръбски, синъ Нѣмановъ, обърна сръбския народъ въ Светата православна вѣра, което ще каже 330 години следъ българитъ, тѣ като българитъ се покрѣстиха отъ св. Царъ Борисъ въ 864 г., а руситъ въ 988 г. отъ Владимира.

Презъ зимата 1236 год., когато се връщалъ отъ Палестина и пристигналъ въ Цариградъ, св. Сава искалъ да посети, да споходи свата своего Асеня, царя загорскаго“.

Асенъ изпратилъ свои близки отъ двореца си съ коне при Месемврия и заповѣдалъ

Търново и Русе. Най-високитъ планински у насъ сж: Юндола, Чепеларе, Бѣла черква и Копривщица“.

Тѣзи редове идатъ да подкрепятъ за лишенъ пжтъ мнението на голѣмия български лѣкаръ — търновчанинъ Д-ръ Маринъ Русевъ, че Търново съ околността си е твърде пригодно за осѣйване съ лѣтовици домове и климатични станции.

тържествено посрещана. Въ палатитъ на „Царевецъ“ билъ въведенъ на 5 януарий, кждето веднага св. Сава служилъ и светилъ вода. Самъ Царя, съ патриархъ Йоакимъ го посрещнали. Това било на Богоявление.

Настаненъ билъ заедно съ ученицитъ си въ царскитъ палати. Останалъ дълго време и служилъ, облѣченъ съ одеждитъ си въ царскитъ църкви. Царъ отсѣжствувалъ по ловъ, когато св. Сава заболѣлъ. Предчувствайки смъртъта, той събралъ ученицитъ си и предалъ всички дарове, които той носилъ отъ Палестина съ писмо и поздравъ до кралъ Владислава и сръбския архиепископъ Арсения. Следъ като изпратилъ всички дарове, одежди, злато, ковани книги, свѣтилници и други църковни съдове, пожелалъ да остане въ Велико-Търново. Много тържествено билъ погребанъ въ храма „св. 40 мжченици“, като въ приѣвора билъ изкопанъ хубавъ гробъ, скжпъ мраморенъ паметникъ, покритъ отъ Асеня съ царски багри, свѣтилници и златоковани кандила, за да освѣтяватъ денонощно гробътъ. Всички се очудвали и хвалѣли Бога за царското благочестие.

Св. Сава починалъ на 12 януарий 1235 год. Мощитъ сж стоели въ църквата „св. 40 мжченици“ една година.

Сръбскиятъ кралъ Владиславъ пратилъ своитъ велможи при своя тестъ Асеня съ молба да му разреши да вземе мощитъ на св. Сава въ своята земя.

Огорченъ отъ това Асенъ отговорилъ:

„Ако би свято тѣло негово лежало у насъ безчестно и небрежно, справедливо било да молишъ за да отдадемъ подобающа му честь; но като на умрѣлия въ Бога въздава се у насъ сжщата почете каквато била би въ Васъ, каквото виждате Вие Сами какъ се покои въ храма Божий защо тогава ни обраменявате. На праздно е Вашата молба.

Асенъ пише до Владислава още:

„Ако Господу угодно било щото светителъ умрелъ въ насъ ще предели, сжщо верни ние на Христа, то кой съмъ азъ за да се възпротивя на волята Божия? И какъ ще държа да тревожа гроба и светитъ мощи когато светията нищо не е заповѣдалъ предъ своята смъртъ за своето пренасяне! Всичко каквото искашъ отъ мене, мой сине ще изпълня съ радостъ, но престани да ме принуждавашъ къмъ това, което не мога, невъзможно е да изпълня, защото патриархъ, велможи и цяла градъ В.-Търново забраняватъ това.

Владиславъ самъ дошелъ съ боляри, военоначалници и епископи, за да умилюва тѣста си Асеня. Той поискалъ отъ Царя да бѣде отведенъ право при гроба, кждето дълго плакалъ предъ мощитѣ на св. Сава.

Презъ сѣщата тази нощъ на Царь Асеня се явява на сънъ образа на св. Сава, като му казва да отпусне неговитѣ мощи въ земята на сѣрбитѣ.

Асенъ се съветвалъ съ патриархъ Йоакима и самитѣ велможи и решили да отпуснатъ мощитѣ на св. Сава, като не искалъ да наруши Божата воля (присънването на Асеня).

Тогава Асенъ казва на Владислава: „Искахъ азъ да задържа при себе си тѣзъ мощи, въ църквата, която ми е

далъ Богъ; украсихъ неговия гробъ, като се надѣвахъ, че неговитѣ мощи никога нѣма да бждатъ изнесени отъ тукъ. Но когато ти самъ дойде при менъ, твоя отецъ, за да ходатайствувашъ самъ за светитѣ мощи, то не искамъ синъ ми да си отиде наскърбенъ. Вземи же своя отецъ и владика и отнеси въ своята земя, както самъ знаешъ.

Мощитѣ били пренесени въ Нилешевски манастиръ, но въ 1595 г. Синанъ, върховния везиръ взелъ Милешевски манастиръ, пренесълъ мощитѣ на св. Сава въ Бѣлградъ и тамъ ги изгорилъ. Жителитѣ на Бѣлградъ оградили мѣстото кждето били изгорени мощитѣ.

К.

Една двадесетъ годишнина

Всрѣдъ тъмни небосклони, болна епоха, когато човѣшкото око едва проникваше до образа на природата, всрѣдъ идейната безпѣтица на младежта, когато мрачни сили на провала се ширѣха навредъ, въ тоя именно безпорядѣкъ и като негова реакция се яви туризъмъ

Искрата, която пламна въ гърдитѣ на нѣколко интуитивни юноши отъ гр. Русе, сгрѣ сърдцата на хиляди младежи.

Юношитѣ отъ старата столица не останаха пасивни спрѣмо свѣтлата идея и на 10 септемврий 1914 год. сложиха основитѣ на единъ отъ стълбовѣтъ на Юношеския Туристически Сюзъ — клонъ „Царевецъ“.

Идеята така близка до сърдцата на младежта въ тѣхния стремежъ нагоре къмъ красота и добродетели неможа да не я импулсира и тя масово навлѣзе въ редовѣтъ на „Царевецъ“.

Двадесетъ години „Царевецъ“ води младежитѣ къмъ опознаване на истината, доброто, красотата, като насаждаше въ тѣхъ и беззаветната любовъ къмъ роднитѣ балкани.

Ако хвърлимъ единъ погледъ върху двадесетъ годишния пътъ на клонъ „Царевецъ“, ще видимъ, че въ неговата дейность, младежта е имала инициативата за творчество, младежта е ръководила клонъ и печелила редица успѣхи, най-после тя сама е работила за собственото си самовъзпитание. Като се има предвидъ, че въ града ни нѣма друга организация, която да се ръководи изключително отъ младежи и като знаемъ творческитѣ резултати, става ясно колко сили и дееспособность

се криятъ въ юношитѣ туристи.

Нуждата отъ общуване съ природата, необходимостта да се познава родината и желанието самъ младежа да работи за себе си и чрезъ себе си за близкитѣ, обществото и Родината си; тия идеи вълнуваха основателитѣ на организацията ни, тѣ привличаха младежта въ нейнитѣ редове, тѣ я водиха къмъ успѣхи, тѣ и днесъ съ знаме на тази младежъ, която умѣе достойно да работи чрезъ превъзпитание на човѣшката душа всрѣдъ родната природа за доброто на българското племе.

На 2 юлий т. г. клонъ „Царевецъ“ ще празнува своята 20 годишнина. Нека, гражданитѣ на В.-Търново, докажемъ, че високо ценимъ благородното дѣло на младежта и празникътъ на юношитѣ туристи бжде общограждански празникъ.

Тържествата въ Г.-Орѣховица

Почитъ къмъ паметъта
Г. Измирлиевъ

Отъ снощи въ Г.-Орѣховица, започна тържественото чествуване на паметъта на голѣмия революционеръ и съподвижникъ на Ст. Стамболовъ — Георги Измирлиевъ Македончето.

Тържеството се откри съ речи. Последва заръка съ церемонии.

Днесъ, 9. юний — недѣля, ще има парадъ и народни хора, съ които ще се приключи празненството.

Почитъта къмъ паметъта на Г. Измирлиевъ, която Гор.-Орѣховци отдаватъ всѣка година, е почитъ заслужена и олицетворява родолюбието на жителитѣ отъ сѣсдения градъ.

СПОРТЪ

Агитационната седмица на Българ. турист. д-во въ В.-Търново

На 2 юний 1935 г. въ 9 ч. и 30 м. пр. обѣдъ стана внушителна туристическа манифестация отъ Градската градина до читалище „Надежда“, начело съ музиката на мъжката гимназия. Въ манифестацията участваха детската туристическа чета, юношитѣ туристи и туристическия дружество и секции отъ всички гимназии въ града. Участваха и възрастни туристи.

Въ читалището бѣ дадено „УТРО“. Музиката изсвири националния химнъ, а четата изпѣ туристическия маршъ. Бѣха изслушани на крака отъ присъстващитѣ. Салона бѣ препълненъ съ посетители. Следъ това Председателя на клонъ „Трапезица“ г. Ц. Ст. Гиргановъ говори за туризъмъ и обяви агитационната седмица за открита. Следъ него говори председателя на клонъ „Царевецъ“ отъ Ю. Т. С., като подчерта, че празника е и за 20 годишния юбилей отъ основаването на клонъ въ гр. В. Търново. По този случай клонъ бѣ поздравенъ отъ Околийския управител, отъ Секретаря на Общината, отъ Д-во Радостъ, отъ Запаснитѣ Подофичери и отъ Председателя на Б. Т. С. клонъ „Трапезица“ г. Ц. С. Гиргановъ. На всички поздравления отговори общо г. Макавевъ. Изпълнени бѣха още нѣколко нумера: Пиано Г-ца Игнатиева, Цигулка и пиано г. Л. Вълчановъ и Г-ца Стефанова и три балетни нумера: Казачокъ, ориенталски балетъ и ржжовени вещи ржжовени отъ г. Пантелей Давидовъ. Публиката бѣ възхитена отъ цѣлата програма. Следъ свършването на утрото манифестацията продължи обратно до Девическата гимназия.

На 3 юний 1935 г. въ 7 ч. сл. обѣдъ, на мѣстността „Царевецъ“ до павильона „Ц. Калоянъ“, г. Тодоръ Николовъ говори за „Легендарния Царевецъ“.

На 4 юний 1935 г. въ 7 часа сл. обѣдъ въ салона на ч-ще „Надежда“ говори г-нъ Киро Т. Кировъ, директоръ на Централния метеорологически институтъ въ София на тема: „Културното и научно творчество на туризма въ България“. Сказката му бѣ придружена съ великолепно свѣтлинни картини изъ нашитѣ родни планини съ тѣхнитѣ туристически хижи и домове. Това бѣха най-реалнитѣ изрази на творчеството на българския

туризъмъ, чийто рожба е и метеорологичната наблюдателница на върха Мусала (високъ 2924'50 м. надъ морското равнище), короната на Балканския полуостровъ. Г-нъ Кировъ говори доста увлекателно и компетентно за постиженията и задачите на родния туризъмъ. Председателятъ на клонъ г-нъ Гиргановъ благодари за хубавата сказка и подчерта, че всѣки единъ българинъ трѣбва да се грижи за изучаване, опознаване и пазене на Отечество, защото надъ разнитѣ съсловни, политически и др. принадлежности стои единствено Отечество, което е едно за всѣкиго. Никой нѣма нѣколко отечества.

На 5 юний 1935 г. въ 7 ч. сл. обѣдъ въ салона на хижата г. Тодоръ Николовъ говори за с. Арбанаси. неговитѣ старини и минало.

На 6 юний 1935 г. следъ обѣдъ се устрои излетъ до една отъ най-красивитѣ мѣстности Ксифифоръ (Ксифифоръ, Силифоръ). При чешмата на източния край отъ тази мѣстность се образува доста пѣстра група отъ туристи, туристи, гости и др. Тамъ всрѣдъ вълшебната природа председателя на клонъ г. Ц. Ст. Гиргановъ, който бѣ и главатаръ на излета, обясни, че денътъ „Възнесение Господне“ е празникъ на клонъ и по този случай направи бегълъ прегледъ какъ е основанъ самия клонъ, какъ въ е билъ неговия пътъ до сега и какво и постигнато въ продължението на по-вече отъ 33 години. Изнесеното направи хубаво впечатление у излетниците. Следъ това излетниците се върнаха по пътя за с. Шереметя и следъ преминаването на „Папратовата и смрадливка поляна“ и върхътъ на „Къзъ хисаръ“. Излетниците се върнаха радостни и ободрени съ желания често да се устройватъ подобни интересни излети.

На 7 юний 1935 год. сл. обѣдъ въ салона на девическата гимназия се чете описание на „Филпийско катерене само отъ жени“ по преводъ отъ английски, съ чудно красиви проектирания на снимки отъ Алпите.

Платихте ли си
абонамента?

Легендарниятъ „Царевецъ“

Отъ името на туристическото дружество „Трапезица“ въ града г. Т. Николовъ, вѣщъ познавачъ на търновскитѣ старини, държа на Царевецъ две сказки: на 3 т. м. — „За легендарния Царевецъ“, а на 5 с. м. — за с. Арбанаси.

Ще предадемъ въ резюме тия интересни сказки.

Първата сказка г. Николовъ започна съ малъкъ уводъ въ който подчерта, че още отъ предисторическо време и презъ всички по-късни исторически епохи човѣкътъ е записалъ своята история въ околноститѣ на В.-Търново: предисторическия човѣкъ — въ пещеритѣ надъ Преображенския манастиръ, св. Троица и Бѣляковскитѣ пещери, тракийцитѣ — на Момина скала (Къзъ хисаръ), римлянитѣ — съ основитѣ на крепостнитѣ стени по Царевецъ и т. н.

Най-много следи сж останали тукъ, обаче, отъ второто българско царство, когато Търново обединява българския духъ, българската държавна мисль и става центъръ на цѣлия нашъ духовенъ, религиозенъ и държавенъ животъ.

Спирайки се конкретно на Царевецъ, г. Николовъ описалъ старината, най-силна въ Европа крепость, защитена естествено отъ р. Янтра, отъ отвеснитѣ високи скали и изкуственитѣ зидове и бойни кули върху тѣхъ.

Развеждайки мислено слушателитѣ изъ Царевецъ, той живо даде картината на Царевия градъ при неговия разцвѣтъ. Предъ слушателитѣ се чертаеха: портитѣ на Царевецъ, жбчатитѣ стени, дебели 1—2 метри, високи 8—10 метри, бойнитѣ кули, блѣскава дворцитѣ и патриаршеската църква „Възнесение“, страшнитѣ сцени на Лобната скала, дето е билъ обезглавенъ патриархъ Йоакимъ и дето по чудо е спасенъ отъ посичане патриархъ Ефими.

Г-нъ Николовъ разсѣ нѣколко твърде разпространени легенди: че Балдуиновата кула е свързана съ името на Балдуина, че джамията на Царевецъ е построена върху основни на нѣкакъвъ български храмъ.

Резюме отъ сказката за с. Арбанаси ще дадемъ въ идущия брой.

ОБЯВЛЕНИЕ

Продава се къщата на Иларионъ Върбановъ въ гр. В.-Търново на ул. „Ив. Пановъ“ № 8. Справка при адвоката Йорданъ Ивановъ „Ив. Пановъ“ 12 — Търново

ОТЕЦЪ МАТЕЙ ПРЕОБРАЖЕНСКИ

Искамъ на Бѣло-море воденица да направя — сама да се върти.

Отецъ Матей Преображенски

... Чайкитѣ изпищѣха и се рахвъркаха на кипналото море, когато се мѣрна тъмната сѣнка на високъ монахъ, застаналъ на скалата. Не можаха да свикнатъ бѣлокрилитѣ птици на всѣкидневния гостъ: щомъ се мѣрнѣше — вдигаха се като облакъ, завъртънъ отъ вихрушка; пищѣха, снишаваха се до вълнитѣ; пакъ се вдигаха, пищѣха, сякашъ се присмиваха на госта си и на неговитѣ мечти, тайно доловени при една молитва. Гостътъ бѣше отецъ Матей, мечтата му — да познае законитѣ на морскитѣ вълни, да изгради воденица — сама да се върти.

Предаденъ на тая мисль,

той идѣше всѣка вечеръ на морския брѣгъ; заставаха на едно и сѣщо мѣсто и следъше вълнитѣ.

Снаженъ, съ вдигнато чело, той се открояваше въ залѣза като видение. Мургавото му лице, озарено отъ пламтящи очи, добиваше осанка на светецъ. Струваше му се, че всѣка вечеръ вижда нѣщо ново и унесено впиваше погледъ въ далнини.

Тамъ, дето небето се снишава до морето, е тихо като огледало. Бѣли облаци, озарени отъ огненъ залѣзъ, се оглеждаха залисани. А тукъ, подъ скалистия брѣгъ, морето немирствуваше. Вълнитѣ припръно

се блѣскаха о скалитѣ, връщатъ се пѣнливи съ побѣлѣли гриви, сборичкватъ се и прѣскаха чайкитѣ въ воденъ прахъ.

Отецъ Матей гледа залѣза и не може да се насити. Далнини, синева, безкрайно море, подскрижени чайки. И тоя вѣченъ шумъ на безкрая, и тая непрестанна игра на вълнитѣ, които нашепватъ тайната на морскитѣ глѣбини...

Отъ десетина години отецъ Матей е въ Атонската света обителъ. Отъ десетина години посрѣща вечерницата отъ брѣга; гледа какъ прислѣпва нощта; слуша чайкитѣ, морето. Дали разбираше приказката на морето или изучаваше езика на чайкитѣ, никой не би могълъ да каже.

Само когато вълнитѣ измѣрено плискатъ о брѣга и се връщатъ разпѣнени, той прошепва тайната, която носи въ гърдитѣ си:

— Такава воденица искамъ

да направя — сама да се върти!

Каква ще бжде тая воденица — никой не знаеше. Самъ отецъ Матей не можеше да каже каква ще бжде. Но, загледавъ въ залѣза, той виждаше голѣмъ лебедъ да плува надъ вълнитѣ. Въмѣсто крила, две колелета съ изкривени лопати мигъ следъ мигъ се блѣскаха отъ вълнитѣ, въртѣтъ се и воденицата като пияна се люшка назадъ-напредъ.

Изгради ли я — ще стане богатъ, много богатъ. И тогава ще даде всичкото си имане на бунтовницитѣ, да се вдигне възстание навсѣкжде по родната земя. Не можеше той да търпи черна неволя, да търпи турчинъ какъ бѣснѣе по хубавия роденъ край.

Такива мисли вълнуваха душата на отецъ Матей презъ тия вечери край морето, когато слънцето залѣзва, вълнитѣ се борятъ и чайкитѣ пищятъ подскрижени.

Ала както чайкитѣ се

плашатъ отъ неговата сѣнка тѣй и любимата му мисль по вълшебна мелница се плаши отъ сиромашията му. Сплаши я — и тя отлитна да се не види!

Разбралъ, че нѣма да види воденицата на Бѣло море, да събере богатства, та съ тѣхъ да вдигне въ з с т а н и е, отецъ Матей намисли, колкото може по-много нѣща да види, отъ свѣта да научи, та кога се върне въ родния край, да разправя какъ хората живѣятъ на свобода.

И трѣгна като птицѣтъ небесни, които не мислятъ за утрешния день.

Иерусалимъ! Сѣщо като на сънъ. Иерусалимъ! Градътъ на Божия гробъ. Черкви, черкви съ златни кубета! Шеметни камбанари, отъ височинитѣ на които камбанитѣ пѣятъ и разказватъ живота на Богочеловѣка.

На Цвѣтница тѣ пѣятъ: Осанна сина Давидова! После:

ПАЗЕТЕ СЕ!

Въ миналото, както и сега, общините биваха споживателни от много и различни пжтници, представители на различни фирми, издателства и книжарници. Целта на споживането е да се вземат поржчки за канцеларски материали, абонаменти за вестници, списания и др., като след поржчката всичко се изпраща със наложен платеж.

На пръв поглед това е едно улеснение за общините, ако им се доставяха на износни цени предлаганите предмети. Защото при предположение, че сжщити материали ще костват по-скжпо, когато се набавят от другаде, то безспорно, че е въ материалния интерес на общината да даде поржчката на тия лица, които идат на краката й.

Обаче, напоследък нжкои от представителите на разни фирми далеч не доставят на общините доброкачествени материали и на износни цени. Нжщо повече, нжкои от търговците, въ стремлението си да се обогатят, а сжщевременно увредят интересите на общината, правят отстжпки на хартия, попивка и др., като отстжпката е за смжтка на качеството им, а други материали дават съ двадесет, тридесет лева по-скжпо от обикновените, като правят реклама, че високите цени сж, защото качеството е „европейско“ и много по-добро от всички останали.

Поводъ за настоящите редове ми даде представителя на един книжарски „склад“, който, гдето е минал, е оставил такива спомени, че друг пжт не ще има куража да навести сжщити общини, защото „добро“ ще го сполети.

Тоя търговец достави доброкачествени материали, като на нжкои от тжх направи „отстжпки“, които очудиха общинската управа, какъ е възможно такива лица спокойно да обикалят общините и да вземат поржчки за

„финни материали“, както се изразяват самите търговци.

Крайно време е да се викне, та всички общини да чуят и разберат, че е въ висша степен наложително да се пазят от пжтници на фирми и издателства съ съмнителен и неизвестен произход. Даже въ интересъ на всжка община е, щото тя да има свой доставчик на материали известна книжарница или книгоиздателство, която ще предоставя общината със гарантирани материали, които, ако не сж доброкачествени могат веднага да се повърнат, а от друга страна материалите ще се вземат на кредит при евентуална невъзможност да се платят.

Защото, известно е, че общините въ болшинството си сж със обременени бюджети и не могат да бждат редовни при изплащането си, въпржки най-големите им желания.

А въ случая, когато материалите се вземат от пжтници, дори и недоброкачествени да бждат материалите, то почти нищо не е възможно да се направи освен излишна преписка да се създаде, която ще завърши съ съобщение, че „лицето е уволнено“. Фактически дали е така — неизвестно.

Прочие, пазете се от подобни пжтници, които могат и използват доверие и материалното положение на общините.

Пазете се, за да не страдат интересите на общината ви. Пазете се, за да не ползват упржци, че не сте достатъчно внимателни и пестеливи по отношение на и без това осжждните общински срждства.

Пазете се, най-после, за да се сложи край на една пакостна политика, провеждана от търговци книжари, които не заслужават името, което носят и хвърлят петно върху книжарското съсловие.

Димитър Москов

МЪСТНИ НОВИНИ

Вчера пристигнаха въ града ни група югославянски агрономи, които гостуват въ България. Тж бжха посржщани на гарата от официалните лица — шефове на учреждения и съ автомобили минаха през града към Царевец, кждето ще разгледат старините.

При ревизията на Търновската градска община, сегашния отчетник, бирника Поповъ е намжренъ за напълно редовенъ.

Нередовността констатирана при ревизията на Търновския окол. ветер. лжкаръ се отнасят до бившия Търновски окр. ветер. лжкаръ — за отчетника му.

Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил. Чува му се: Прости имъ, Господи, тж не знаят какво правят! Въ всжки звжн отецъ Матей чува съкровени вопли, при всжки поглед — чудни свжтве се разкриват предъ него. Тукъ всжки хжлмъ, всжки кедръ разказва за Тайната вечеря, за предателството въ Гетсиманската градина, за отричането на Петра от Христа, за Голгота, за Възкресението... Нощите сж сияние, земята — опечалена майка, небето — вжчност.

Вжчно би живжлъ той въ този край на светостъ, ала родната зове. И други мжста трбва да види. Когато се завърне, ще го питат. И тржгва за земята на джда Ивана.

Благословена братска земя! Широка необхватна като божията промисълъ. Кждето обжрнешъ погледъ, единъ цар царува, единъ Богъ се слави! Безпределни равнини съ пъл-

новодни ржки, по които плуват кораби съ платна, надуты от поляржн вжтръ — сякашъ птици хвъркатъ... А степите! — Да имъ се ненагледашъ! Зелени, сочни. По тжх безброй стада се мжркатъ като сжнки на облаци... А когато вечеръ се завържатъ стадата и хлопотарите пжят — руската земя се разкрила и става по-широка сякашъ.

Ей и Влашката земя и Богданската! Каква земя! Навсжжде градини, дето се чува родна речъ, дето българския калпакъ сржца по пжти и подъ пжти, — отдето само да прескочишъ Дунава, кракътъ ти е въ родния край. Тая мисълъ извиква друга у отецъ Матей, какво може да направи всрждъ тия градинари за общото възстание. И тая мисълъ събужда у него желание да се срещне съ двамата най-големии хора тогава: Раковски и Левски.

По цжли нощи не мигва

По случай ученическото празненство на III-а кл. при II прогимназия

Историята е огледало на всжки народъ и съкровищница на великите джла и лични примжри. Силенъ е она потъмък, който ги цени и чрезъ тжх кове сждбините си. Нашето училище се напжща вече да осмисля живота на младежта чрезъ историческата поука. Създадохъ се отскоро покровителните класни празненства: всжка учебна година се именува на единъ покровител, взетъ отъ миналото ни и избранъ за своите заслуги и качества къмъ народа ни за идеалъ на учениците.

Мило бж тържеството на III „а“ класъ отъ II прогимназия въ честъ на класния по-

кровител Христо Ботевъ.

Следъ изпжване на народния ни възпжвъ „Шуми Марица“ и на пжсенъта „Тихъ бжлъ Дунавъ“, следъ назидателните думи на директора г-нъ Калмуковъ и класниятъ наставникъ г-нъ Копчалийски, ученицката Д. Добревска прочете слово за Хр. Ботевъ и неговото джло. Словото й бж изслушано съ внимание и въодушеви цжлия класъ. Настроението бжше поусилено и отъ казаните думи отъ у-ка В. Спасовъ. Декламирахъ и стихотворения отъ Ботевъ и тържеството се закри съ изпжване химна на Н.В. Царъ Борисъ III.

Изъ живота и дейността на д-во Алиансъ Франсезъ въ В-Търново

На 29 юний т. г. читалищния салонъ и библиотеката на д-во „Алиансъ Франсезъ“, които се помжщаватъ въ горния етажъ на Народната библиотека, бжха посетени отъ гостуващия въ В-Търново Негово Превжходителство г-нъ Жакъ Лабуре, френски пълномощенъ министъръ въ България, който прегледа съ интересъ добре подредената библиотека и остана много доволенъ отъ реда и дейността на дружеството.

Г-нъ Министра е обещалъ своята по широка подкржпа за снабдяването на библиотеката съ по вече книги и периодически списания, съ които пжкъ ще се допринесе за реализиране идеята да се снабди нашия градъ съ една богата френска библиотека, която наредъ съ другите много цжнни наши библиотеки да може да задоволява нуждите на просвжтеното търновско гражданство.

На 1 Юний н. г. по инициативата на Алиансъ Франсезъ бж уредена и изнесена съ голжмъ успжхъ една сказка на френски езикъ отъ Г-нъ Реймондъ Варние, Директоръ на Френския Институтъ въ Загребъ, върху живота и творчеството на ВИКТОРЪ ХЮГО.

Сказчикътъ, отличенъ познавачъ на Хюго и превжходенъ ораторъ, увлече и напълно задоволи своите многобройни слушатели, които му благодариха съ продължителни ржкоплжскания. На сказката присжтствува и Негово Преосвещенство Знеполски Епископъ Софроний, който слждъ сказката дълго разговаря на френски езикъ съ професоръ Варние.

Г-нъ Варние бж дошелъ въ България съ специалната мисия да държи сказки въ връзка съ чествуването по цжлия културенъ свжтъ 50-годишнината отъ смъртта на голжмия френски поетъ и человекъ-колюбецъ В. Хюго. Следъ първата сказка въ В-Търново, г-нъ Варние отпжтува за Русе, Варна, Пловдивъ и София, гдето сжщо е г-ворилъ по сжщия случай.

На 1 и 2 юний н. г. гостува на Търновския Алиансъ Франсезъ една група отъ 16 души, дами и господа, членове на Русенския Алиансъ Франсезъ, начело съ своя председателъ г-нъ Ив. Поповъ, адвокатъ въ Русе. Гости въ присжствуваха на сказката на г-нъ Варние, посжтиха библиотеката на Алианса, разгледаха забележителностите на града, а на 2 юний бжха заведени на

с. Арбанаси, гдето съ голжмъ интересъ разгледаха историческата цжрква „св. Рождество Христово“ и старинния домъ на гостолюбивия г. д-ръ Русевичъ.

Д-во Алиансъ Франсезъ въ Търново, слждвайки своята практика да награждава отличилите се ученици по френски езикъ, е предало и тая година на трите гимназии отжградни:

1) Три френски илюстрирани речника „LAROUSSE“, издание 1935 г. — като първа награда, по единъ на гимназия, на най-добрия ученикъ по френски, завършващъ своето срждно образование, и

2) Три илюстрирани брошури върху живота на Викторъ Хюго — като втора награда на най-добритъ ученици по френски езикъ.

Освенъ това настоятелството на дружеството е отджлило отъ своите малки срждства и предало на г. директора на В-Търновския слжти гимназии една скромна сума отъ 400 лв. въ полза на бедните ученици.

Апелъ

Къмъ В-Търновци и екскурзиянтите-гости на В-Търново

Комитетътъ „Падналиятъ войнъ“ счита за свой наложителенъ дългъ да се обжрне къмъ почитаемото В-Търновско гражданство, както и къмъ любезните екскурзиянти награда, че тж сж длжни да пазятъ най-усжрно паметника и парка около него, съ което ще покажатъ и едно зачитание къмъ къмъ свещената паметъ на загиналите за Родината светцигерои. За това комитетътъ нарежда:

1. Да не се тжпче по тревата въ парка и да не се кжсатъ цвтята отъ него.
2. Да не се пишатъ имената на посетителите по корпуса на паметника.
3. Да не се сжда и да не се играе по парапета, стълбите и терасата на паметника.
4. Да не се хвърлятъ никакви остатъци отъ храни или друго по алеите.
5. Да не се пуца добитъкъ по тревата.

Нарушителите ще бждатъ глобявани.

Отъ комитета.

Кое е най-полезното нжщо въ свжта?

Ако нжкой Ви попита изпатете го при **ЗДРАВКО** бозата му да опита

Завржща се.

Дето се вестжше отецъ Матей, бжше добре дошълъ. Посржщатъ го, както пролжтътъ се посржща. Слушатъ го, както черковния звжн се слуша срещу Възкресение. Съ алестъ конъ, въ чиито дисаги сж спастрени: Дунавска зора, Речи о Асенно Первому, Горски пжтникъ, Българска деница, Дунавски лебедъ и преведените отъ него житиета на нжкои светци, той обикаля отъ село на село, разказва за видено и чуто презъ обиколките си, раздава скритомъ книжките и безъ умора пржска първите искри на пожара, който трбва да избухне, за да изгори игото, да прогони нощта — и да изгрже зорницата — тж дълго очаквана.

Какво е зиме, лжте — отецъ Матей не знае. Предъ него грже една звезда — свободата на поробения народъ; за него има само едно нжщо: да оправдае надеждите на

оцжзи, които му пожелаха добъръ пжтъ отъ Бжлградъ — и нищо не го спира. Дждъ, снжгъ, калъ или студъ не сж нищо. Въ мжчнотиите по изпълненъ дългъ отецъ Матей намира утеха. Биваше тамъ, дето го не очакватъ. Отъ кжде иде, никой не знае. Кжде отива, бжше тайна... Едно само се знаеше за него, че се вестява внезапно като смъртта. И защото много ходжше и бжше обиколжилъ много мжста, чорбаджиите го зовжха Миткалото.

Не бжше толкова драго на чорбаджиите, но народътъ го обичаше отъ сърдце. И всжкжде бжше добре дошълъ. Защото носжше надеждата и навредъ разсаждаше здраво-то семе на свободата.

Ив. Кириловъ

Опнати нерви, зорко око!...

Единъ часъ при тия, които пазятъ насъ и имуществата ни. Пожарното дѣло въ България и Търнов. пожар. команда. Думитѣ на г. Захарчукъ. Командата въ миналото, настоящето и бъдещето. Страхотните пожари въ града ни.

(рапортажъ за в. „Янтра“)

„Обичай и пази ближния си!“ — ето единъ девизъ, който човѣкътъ е създаде и възприелъ отъ сътворението на свѣта и който девизъ е сложилъ началото и оформяването на всички човѣшки добродетели. Нѣма нищо по-възвишено отъ това да обичашъ и да пазишъ ближния си, когато той е въ опасностъ, когато не може да се справи съ опасноститѣ и бедствията, съ каквито животътъ изобилствува.

Пожарникарътъ — това е стражътъ, който денонощно бди надъ насъ и надъ имуществата ни. Неговитѣ нерви сж изопнати, очитѣ му сж на всички страни. Въ день и въ нощъ, въ студъ и пекъ, близо или далечъ — той е готовъ да отлети тамъ, където има нужда отъ неговата помощъ. Пожарникарътъ е първия носителъ на девиза: „Обичай и пази ближния си!“ Тия думи сж изразени въ смѣлия му погледъ, четатъ се и въ честното му и открито лице, набраздено съ жилкитѣ на напрежението и съ бръчкитѣ на ужаса, преодоленъ отъ героизма.

Пожарникари има всѣкъде, защото и бедствията се случватъ всѣкъде. Къде повече, къде по-малко, модерно или примитивно съоръжени, пожарникаритѣ сж на поста си. И старата ни столица, свидетелка на бедствията презъ вѣковетѣ, има пожарна команда. Все пакъ това е институтъ, който нѣкои отминаватъ съ безразличие. Но своето мнение тѣ изправятъ, когато лъсне предъ тѣхъ самопожертвувателността и хладнокръвниятъ героизмъ на пожарникаря.

Напоследъкъ, на пожарното дѣло у насъ се обръща сериозно внимание отъ страна на държавата и обществото. Общинскитѣ пожарни команди въ градоветѣ се опрѣснватъ и стѣгатъ. По тѣхния примѣръ се създаватъ доброволчески пожарни команди и въ селата. М-вото на вътрешнитѣ работи създаде специаленъ инструкторатъ подъ началството на г. Юрий Захарчукъ.

Това е една отъ най-уважаванитѣ и най-популярнитѣ личности въ България. Дошълъ въ последната преди нѣколко години и станалъ командиръ на столичната пожарна команда, той дава тласкъ и нова насока на пожарното дѣло въ цѣлата страна, съ което внася обнова въ охранването на общественитѣ блага.

На 2 т. м., вечерта, идващъ отъ Варна, г. Захарчукъ мина презъ града ни. Той се отби за нѣколко минути въ тукашната пожарна казарма. Даде веднага сигналъ за тревога, за да види за колко време може да се приготви съ снаряжението си пожарната команда и за колко време ще излети къмъ мѣстопроизшествието.

Оставайки доволенъ отъ виденото, инструкторътъ хвърли погледъ надъ древния градъ и констатира, че „градътъ е великолепенъ по живописъ, но... лесно може да пострада отъ пожаръ“.

Тая констатация ме накара да отдѣля малко време за пожарното дѣло въ Търново.

Доставка камени вжглища отъ ПЕТКО КИРОВЪ

ПОКАНА

ПЕТКО КИРОВЪ поканва г. г. гражданитѣ, които употребяватъ камени вжглища за домашно употребление, да се запишатъ за най-доброкачественитѣ

ПИРИНСКИ КАМЕНИ ВЖГЛИЩА на които има представителството

Пиринскитѣ камени вжглища, едри и сръдни буци, както и пресованитѣ, иматъ голѣмото преимущество:

1) По-силни калории (6500—6800) въ сравнение съ другитѣ 4200—4500).

2) Не коксиратъ и не повреждатъ печкитѣ,

3) Иматъ пълно горене и следъ изгаряне остава една малка частъ пепелъ (а не както другитѣ, които иматъ желѣзни съединения да даватъ 25—35 % сгория).

4) По-леки сж въ сравнение съ другитѣ.

5) Не съдържатъ влага.

6) Горятъ равномерно и не даватъ миризма.

7) Пиринскитѣ вжглища иматъ и друго голѣмо преимущество, че не се запалватъ отъ продължителното стоеие.

8) Сравнително качеството и преимуществата, които иматъ при другитѣ вжглища, ценитѣ сж по-износни.

Освенъ пиринскитѣ вжглища доставя и

ПЕРНИШКИ ВЖГЛИЩА

по сезонни и нормални цени и то въ всѣко време, като винаги има и на складъ.

Сезоннитѣ цени сж: отъ 1 май н. г. до 16 юлий н. г. съ намаление 20 лв. на тонъ отъ обикновенитѣ цени и 30 лева отъ превоза по желѣзницитѣ, или всичко 50 лева на тонъ по-ефтини.

Това намаление, обаче има едно неудобство, като много ранната доставка и продължителното стоеие на вжглищата, които съдържатъ желѣзни съединения и влага, по-бързо се ронятъ и се образува повече прахъ, който не може да се употреби и е въ вреда на консуматора.

При поръчка както за пиринскитѣ, така и за пернишкитѣ, не се внася никакво капаро.

Доставка въ всѣко време и най-редовно.

Селски бакали и кооперации,

преди да купите отъ другаде, знайте, че

ЙОРДАНЪ ПЕТРОВЪ, кожаръ, В.-Търново

Ви предлага всѣкога ОТЛИЧНО КАЧЕСТВО всички видове ЦАРВУЛИ на КОНКУРЕНТНИ ЦЕНИ и условия. 3—2

АПЕРАТИВЪ „БОЛЯРИ“

бул. „Царь-Освободителъ“ № 2, срещу източнитѣ врата на Двореца, е седалището на В.-Търновската и Гор.-Орѣховската дружби въ София и е сборище на всички боляри отъ Търновски окръгъ. Когато дойдете въ София, посетете „Боляритѣ“. 12—3

Посетихъ пожарната команда и беседвахъ продължително съ г. Командира и неговия помощникъ за службата и мѣроприятитя имъ.

За всичко това и за страхотнитѣ пожари въ миналото, които сж унищожавали нѣколко пѣти старата столица, въ идущия брой.

Ф. Д. Македонски

Курортното бюро при дружество „СТАРА СТОЛИЦА“ съобщава, че има на разположение самостоятелни ВИЛИ и отдѣлни мебелирани или не СТАИ съ или безъ пансионъ въ търновскитѣ лозя за лѣтвници. Подробности чрезъ д-во „Стара столица“ — В.-Търново.

Продава се НОВА КѢЩА

масивна двуетажна, приспособена за две отдѣлни семейства, съ изложение изтокъ, югъ и западъ, съ дворно мѣсто надъ 200 кв. м. находяща се на ул. „Балканска“ № 18, срещу военната фурна.

Споразумение: Симеонъ Стойновъ, ветер. фелдшеръ, ул. „Ст. Стамболовъ“ № 13.

Българска Енциклопедия. — Книгоиздателство Ст. Атанасовъ е сложило подъ печатъ книгата „Българска Енциклопедия“ Въ нея се даватъ всички сжществени знания изъ разнитѣ области на науката, изкуството и живота. Тя съдържа надъ 400.00 заглавия (статийки). Всѣка енциклопедия е мѣрило за духовнитѣ постижения на даденъ народъ. А народъ безъ енциклопедия е осъденъ на културна забравата отъ чужди и свои. Неговитѣ духовни прояви оставатъ скрити и заслужено бива пренебрегванъ отъ всички. Българска Енциклопедия ще има около 3600 иллюстрации: предмети, лица, изгледи, паметници и пр., 7200 биографии на видни личности: учени, писатели, художници, полководци, държавници и пр., 2400 описания на страни, народи, племена и чудеса на природата изъ цѣлия свѣтъ; 6000 заглавия за всичко, що е българско: земеописание, минало, книжнина, природа и пр., въобще цѣлия исторически и културенъ животъ на българската нация. Всичко сбрано въ единъ томъ отъ около 1600 страници. Книгата ще излѣзе на есень и ще струва 600 лева. За предплатилитѣ — 360 лева. Срокъ края на юний. Допускатъ се и помалки вноски. Издава Ст. Атанасовъ — София, ул. „Н. Рилски“, 36.

Зсписвания при книж. „Отецъ Паисий“ — В.-Търново.

Полско-Тръмбешко сел. общин. управление — В.-Търновско

О Б Я В Л Е Н И Е № 4194

с. Полски-Тръмбешъ, 3. юний 1935 година

Общинското управление известява на интересуващитѣ се, че на 11. юний 1935 година въ кметскитѣ намѣстничества въ с. с. Радановъ и Каранци, общината ни ще се произведатъ съ явно наддаване следнитѣ търгове:

1. Въ с. Раданово отъ 8 до 12 часа търгъ за продаване сѣното на общинскитѣ ливади на мѣстноститѣ „Гьола“ и „Подъ моста“ — първата отъ 9 декара, разпредѣлена на парцели отъ по 3 дек. съ първоначална цена 100 лева на единъ декарь и втората отъ 9 дек., разпредѣлена на три парцели отъ по 3 декара, съ първоначална цена 50 лева на единъ декарь.

2. Отъ 15 до 17 часа търгъ за продаване сѣното на училищнитѣ ливади на мѣстноститѣ „Горния гечитъ“ и „Върби“ отъ 35.5 декари съ първоначална цена 40 лева на декарь.

3. Отъ 17 до 19 часа търгъ за продаване на четири купчини (дрѣвници) тънки дърва (кастрежъ) на училището въ сжщото село съ първоначална цена 150 лева на единъ дрѣвникъ и

4. Въ село Каранци, отъ 8 до 12 часа въ кметското намѣстничество ще се произведе търгъ за продажба на сѣното на училищната ливада въ сжщото село на мѣстността „Ири-Гьолъ“ отъ 32 декара съ първоначална цена 35 лева на единъ декарь.

Залогъ за правоучастие въ търга е 10% върху първоначалната цена, който впоследствие се допълва споредъ получената сума. Законътъ за Б. О. и П. е задължителенъ за конкурентитѣ съ изключение за лицата, които ще се явяватъ да наддаватъ за дървата. Всички разноси сж за смѣтка на купувачитѣ.

Кметъ: ХРИСТО Г. МАДЖУНОВЪ

Секретаръ: ПЕТЪРЪ ЦВ. ХИНКОВЪ

Джюлюнско селско общинско управление

О Б Я В Л Е Н И Е № 2486.

На 11-я день отъ еднократното публикуване настоящето въ в. „Янтра“, въ канцеларията на общинското управление ще се произведе за втори пѣтъ публиченъ търгъ отъ 9—12 часа съ явно наддаване за отдаване на наемателъ общинскитѣ скотовъдни ниви на мѣстността „Яйладжикъ“ отъ 275 декара разпарцелирани, и пасбище въ сжщата мѣстностъ отъ 120 декара за периодъ отъ 1 априль 1935 год. до 1 октомврий 1935 год.

Първоначална оценка 50 лева на декарь нивитѣ и 1000 лева за пасбището.

Залогъ 10%. Закона за Б. О. П. задължителенъ за конкурентитѣ.

с. Джюлюница, 7 юний 1935 год.

Кметъ: КР. ИВ. ПОПОВЪ

Бирникъ: Г. БАНКОВЪ

печатница „ОТЕЦЪ ПАИСИЙ“ — В.-Търново — № 49